

Sara Lövestam, Tillbaka till henne. Piratförlaget

På 1990-talet föreslog dåvarande ärkebiskop Gunnar Weman att alla andra parrelationer, förutom heterosexuella äktenskap, skulle kunna registreras under begreppet "Livsgemenskap"; homosexuella, men också sammanboende syskon och gamla fröknar. Vad som drev fröknarna att leva tillsammans ett helt liv förstod aldrig Weman. Man ser bara det man vill se. Vill man förstå mer måste man vara beredd att kliva över sina egna gränser.

Författaren Sara Lövestam berättar i romanen "Tillbaka till henne" om en kärlek mellan två kvinnor och deras gemensamma kamp för kvinnors rösträtt i 1900-talets början. Med tiden blev de väl gamla fröknar. Men den kärlek Sara Lövestam beskriver är het, passionerad och innerlig.

Samtidigt finns där en ung kvinna Hanna, hundra år senare i vår egen tid. Hon är handläggare på Försäkringskassan, osäker och kuvad av mamma och sambo. Ofta tar hon sin tröst till Cloettas Kexchoklad. Genom en skenbar slump blir hon plötsligt ägare av ett par gamla skor, stålbågade glasögon, en linjal och en brosch. Hon anar att dessa fyra artefakter har ett samband och börjar söka dess ursprung med hjälp av en pensionerad auktionsförrättare. Ursprunget finns hos en av kvinnorna som kämpade för kvinnors rösträtt, Signe, som var lärarinna i Tierp. Då sökandet för henne djupare in i Signes liv förändras också hennes egen personlighet och självbild. Hanna återfinner sitt värde och konfronteras med vad som är hennes eget sanna jag. Samtidigt ställs frågan i berättelsen; Har vi ännu uppnått det jämlika samhället. Nej. Både samhälle och kyrka har långt kvar.

Sara Lövestam har skrivit en roman som handlar om kärlek, svek, jämlikhet, rätten att få finnas till och gränsöverskridande mystik. Om jag säger att romanen påminner om Maria Gripes "Tordyveln flyger i skymningen" och Elsie Johanssons "Mormorsmysteriet", så ligger inget nedsättande i det. Tvärtom! Sara Lövestam är en vuxen och mogen roman som kliver över alla gränser, men där mystiken och nyfikenheten får den att likna en ungdomsroman.

Språket är vackert och flödande. Känslorna sanna och gestalterna verkliga. Tillvaron ter sig både svår, smärtsam och underbar. Jag har längtat till de stunder jag åter får greppa romanen och fortsätta läsandet i två århundraden. Precis som bokens Hanna påverkas

jag av den berättelse som gradvis växer fram om två kvinnor som vägrade att vistas i livets marginaler.

Correns bokcirkel kommer att läsa och diskutera boken 21 maj. Så fler synpunkter och tankar är att vänta. Själv är jag lyriskt uppfylld av denna välskrivna och hisnande roman.

Jakob Carlander